

Olipa kerran räkätti, jonka nimi oli Äkätti. Se oli räkättirastaan koreampi kaupunkilaisserkku. Äkätti asui räkättien kaupungissa, suurella mansikkatilalla pellon laidalla. Sen suurinta herkkua olivat mansikat, eikä se suostunut syömään mitään muuta.

Seuraavana
päivänä Äkätti jatkoi
ahminista. Pian sen maha
oli niin kipeä, että se vain kellahti maahan
aurion paisteeseen. Se ei jaksanut enää edes
lennähtää puun oksalle.
Metsän reunasta kurkki nälkäinen kettu.
Äkätti huomasi vaanivan vaaran, mutta ei jaksanut
heilauttaa sulkaakaan.

